

נחשף צילום לוחם אצ"ל וחייל צה"ל שלמה-צבי שרייבר הי"ד שבמותו בקרב על משלט "הגשר", בנגב, לא הותיר צילום

בדם לבו וביטא את כל מאווייו ורגשותיו הנשגבים, התמימים והטהורים של הלוחם העברי. לוחם שזכה להגיע לחוף מבטחים תחת אש יזומה של חיילי צה"ל שבפקודת האש כינו אותו ואת חבריו "האויב". לימים, יהיה שיר זה המנון של עולי "אניית הישע". ואילו פישר, חבר בית"ר מנעוריו בצ'רנוביץ, רומניה, ובהמשך לוחם אצ"ל וחייל צה"ל, הותיר במותו כל מה שהותירו חבריו ל"מעמד" ולצה"ל שבשורותיו נפלו במלחמה לעצמאות המדינה, פסגת חייהם הקצרים – מורשת קרב של משמעת, אומץ-לב, נכונות להקרבה ואהבת ישראל.

לאחרונה, קיבלנו לארכיון הארגון הצבאי הלאומי במכון ז'בוטינסקי, בתל-אביב, תמונה נדירה של חייל צה"ל שלמה-צבי שרייבר, שנפקדה מזכרם נצח! – ספר יזכור לגבורי הארגון הצבאי הלאומי, (הוצאת של"ח-איגוד למען שיקום לוחמי חופש, מחלקת ההנצחה, ה'תשי"ט - 1959, עמ' 454).

בחייהם ובמותם לא נפרדו

התורם הוא מר אלעזר קורנפלד, עובד סוציאלי, קרוב משפחה של חללי האצ"ל וצה"ל קירש ושרייבר שהם בני דודיו של סבו מרדכי בנעט. להלן סיפורו: בני הדודים צבי-דוד (רפאל) קירש ושלמה-צבי שרייבר היו "בני דודים כפולים. הוריהם היו אח ואחות שנישאו לאח ואחות. שניהם נולדו וגדלו יחד בעיירה קטנה רגין, או בשמה היהודי 'סאסריגן' במחוז טרנסילבניה, רומניה. (הונגריה, בתקופת השואה). בהמשך למדו בעיירה טאשנאד, בישיבה של הרב מרדכי בריסק. לדבריו, זמן קצר לפני פרוץ המלחמה העולמית השנייה, יצאה אמו של צבי-דוד לארץ ישראל כדי לאתר מקום להקמת מפעל שמן משפחתי. אולם הדבר לא יצא אל הפועל בגלל מגבלות שונות שהציבו השלטונות הבריטים והיא שבה למקום מגורי המשפחה. עם פרוץ המלחמה הטילו השלטונות ההונגרים גזירות על האוכלוסייה היהודית ומפעל השמן שברשות המשפחה עבר לבעלות גוי מקומי. בני הדודים בני ה-17 נרשמים על-ידי קרוב משפחתם ל"מחנות עבודה" בהנחה שבדרך זו יהיה להם סיכוי

בני הדודים צבי דוד רפאל קירש ושלמה צבי שרייבר הי"ד, לאחר בריחתם מרומניה והתגייסותם להכשרות בית"ר באיטליה לפני הצטרפותם לאצ"ל והפלגתם ארצה על "אלטלנה", אניית הנשק של האצ"ל. כאן, ברומא על רקע הקולוסיאום, תש"ז (1947).

בקרבות לשחרור הנגב במלחמת העצמאות, נפלו במשלט "הגשר" ליד "כיס פלוגה" שלושה חיילי צה"ל: שלמה-יהודה פישר, צבי-דוד רפאל קירש ושלמה-צבי שרייבר. הם עלו ארצה ב"אלטלנה", אניית הנשק של האצ"ל, עברו את תלאות מלחמת העולם השנייה, שרדו איימי השואה, וזכו ל"קבלת פנים חמה" על חוף כפר ויתקין; מקום בו נתבקשו חברי המפקדה הזמנית של האצ"ל להורות לקברניט האנייה לפרוק את מטענה - נשק רב שקיבלו מצבא צרפת לסייע למדינת ישראל בשעותיה הקשות במלחמה נגד צבאות הפלישה של חמש מדינות ערב.

שלמה-צבי שרייבר לא הותיר במותו אפילו צילום. רפאל קירש הותיר שיר - "שיר אלטלנה", שיר שכתב

שיר אלטלנה

מילים: צבי דוד קירש

אנחנו יצאנו לדרך
לסבול וללחום בעדך
הבאנו את רוח המרד
אוניית נשק לשחרורך

ואם תשאלונו מאין
בא לנו נשק זה
אז ייודע לך קין
כי אצ"ל היה ויהיה

שנים ארוכות באירופה
עמלנו ללא הפוגה
ואת פרי עמלנו "אלטלנה"
הבאנו לך שי, מדינה

ואין שקיבלתם אותו
אלוהים, לעולם לא נשכח
על אחים חיילים חלמנו
ונתקלנו באש התותח

ואף כי אלטלנה נטבעה
זקפו ראשיכם חיילים
לארץ ישראל השלמה
לעד נישאר נאמנים

ב"אלטלנה", אניית הנשק של האצ"ל.

"לעד נישאר נאמנים"

חוויית העלייה על חוף המולדת נופצו באש שכוונה לעבר האנייה על ידי אחים. קירש, שנפשו נצרבה באירוע מדמם זה, כתב מספר ימים לאחר מכן מדם לבו, בחליסה, חיפה, שיר של תקווה ואמונה בעתידה של מדינת ישראל שזה עתה קמה בסערת מלחמה. "ואף כי אלטלנה נטבעה, זקפו ראשיכם חיילים. לארץ ישראל השלמה לעד נישאר נאמנים". קירש ושרייבר לא באו חשבון עם אלה שרצו במותם. הם מתגייסים לצה"ל, חטיבה 9 (חטיבת שריון 422), חטיבת "עודד" בגדוד 91. על נפילתם בגיבורים בקרב לכיבוש משלט הגשר, ופתיחת הדרך לנגב הנצור, ביום ט"ז בתשרי תש"ט (18 באוקטובר 1948), רשמו דף מזהיר בתולדות הגבורה היהודית בדור משואה לתקומה. השניים נהרגו כאשר שרייבר חש תחת אש האויב המצרי לעזרת בן דודו קירש שנפגע מצרור כדורים, אך נפגע בעצמו. הגופות פונו מאתר הקרב רק לאחר מבצע "חורב" (ינואר 1949) והובאו לקבורה בהר הרצל, בירושלים, ביום י"ב בטבת תשי"א (21 בדצמבר 1950).

לאחרונה, בעקבות עבודה מאומצת הוכר סמל צבי-דוד רפאל קירש בן יעקב ורבקה כ"חלל נצר אחרון". מציין אלעזר קורנפלד, "כי אין המקום והזמן להרחיב בסיפור שכזה...", אך (חשוב) שיהיו הדברים לזכרו של אדם, שלא השאיר אחריו שום בן משפחה מדרגה ראשונה, יהיו הדברים לעילוי לזיכרון עולם בעבורו".

לשרוד את המלחמה. למעשה, היה זה רעיונו של אימרה רוויצקי, חסיד אומות העולם. בהתאם להצעה זו הם יוצאים מן הגטו אל מחנה עבודה שם פוגשים בני משפחה נוספים. הם עצמם נשלחים ליחידת עבודה: 110.68. על מה שעבר עליהם לא יודעים הרבה. אך הם שרדו את התלאות והייסורים שהיו מנת חלקם של שאר העובדים במחנה. אולם שפר חלקם בכך, שבני המשפחה שלא יצאו לאותו מחנה עבודה, נלקחו למחנות המוות באושוויץ בתאריך ט"ז בסיוון תש"ד (7 ביוני 1944), יחד עם אלפים מיהודי הונגריה.

ואכן, עם חזרתם לעיריתם הם נחשפים לאסון הגדול שפקד את יהודי המקום כמו בכל מקום אליו הגיעו הגרמנים. מעיירה יהודית תוססת ופועמת לא נותר כמעט איש. קירש ושרייבר מתגלגלים בנדודיהם לארץ ישראל, מחוז חפצם, תחילה, לאיטליה. שם, מספר קורנפלד, הם מצטרפים ל"כפרי נוער" של תנועת בית"ר ומקבלים הכשרה, לרבות אימונים בנשק, לקראת העלייה ארצה

שרייבר שלמה

החייל שלמה

בן היל
נולד בפי"א בשנת תרפ"ו (18.5.1927)
נפול בפי"א בסיוון תש"ד (18.10.1948)
נשקן מירושלים

שלמה נולד בכפרה ליהודי ונצח. נשקן. יחד עם נפול: יעקב יצחק יצחק שירי ושלמה קירש. ביום י"ב בטבת תשי"א (21.12.1950) נרצחו לנצח ב"חורב" מירושלים.

שלמה נולד בפי"א בשנת תרפ"ו (18.5.1927) ונפול בפי"א בסיוון תש"ד (18.10.1948). הוא היה חייל בחטיבת "עודד" (חטיבת שריון 422) ונרצח באחד הקרבות הגדולים במלחמת העצמאות. הוא היה איש נאמן ונשקן, ונפול בגבורה. הוא היה איש נאמן ונשקן, ונפול בגבורה. הוא היה איש נאמן ונשקן, ונפול בגבורה.